

nnule Președinte al României
Emil Constantinescu,

*Căuș cu
Cu' preal
(G)*

Subsemnații Anton și Dăndrăica Rovențiu, domiciliati în comuna Stănești, județul Giurgiu, vă rugăm să binevoiți a lua în considerație cererea noastră și anume:

Singurul nostru fiu, Rovențiu Viorel (domiciliat în comuna de mai sus și născut la data de 2 septembrie 1957), împreună cu doi prieteni, în noaptea de 8/9 sept. 1983, a pătruns prin efracție în incinta unui post de miliție, de unde a furat două pistoale mitralieră, cu muniția aferentă. Tribunalul Militar București, prin sentința nr. 63 dosar nr. 391/1983, l-a condamnat la pedeapsa cu moartea. Prin decretul nr. 124/1984, emis de fostul Consiliu de Stat, pedeapsa cu moartea a fost comutată la 25 de ani închisoare. În urma aplicării Decretului nr. 11/1988 s-a dispus să execute 20 de ani de închisoare. Ținem să menționăm că în mod abuziv, din ordinul mai marilor zilei, fiului nostru i s-a aplicat aliniatul ce prevede "consecințe deosebit de grave" deși din dosar rezultă clar că ei NU au folosit violența la comiterea infracțiunii, NU a fost o pagubă materială mare, prejudiciul fiind de 14.781 lei, NU au tras cu armele și NU au perturbat grav activitățile unității publice.

În ianuarie 1990, crezând că s-a creat un alt sistem de gândire și că s-a instaurat un regim de dreptate în țară, fiul nostru a denunțat realul mobil pentru care a furat armele și muniția, ca și adevărații inițiatori și autori morali ai acțiunii: prof. univ. Raul Volcinschi, Tudor Bugnaru, Pop Simion și Mircea Stoica. Aceștia la rândul lor au înaintat memorii Frontului Salvării Naționale și Senatului, cerând grațierea lui. Menționăm astfel declarația prof. univ. Raul Volcinschi: "*Pe scurt, eu fiind un vechi adversar al regimului comunist, fost deținut politic cu o condamnare principală de 25 de ani muncă silnică și cu acțiuni de luptă concretă, am fost contactat de prof. univ. Tudor Bugnaru pentru a forma un grup armat de luptă împotriva lui Ceaușescu. Dar pentru acest lucru aveam nevoie de arme. În Craiova l-am contactat pe Rovențiu Viorel care la rândul lui i-a contactat pe Năstase Petrică și Stanciu Nicolae. În acest fel s-a trecut la atacarea postului de miliție din comuna Osica de Sus, Județul Olt.*".

În consecință, fiul nostru împreună cu ceilalți doi nu au avut alt scop decât de a contribui la o acțiune de rezistență antitotalitară.

Față de această situație, după dec. 1989, au fost depuse plângeri la forurile cu responsabilități, din cadrul administrației de stat (*un exemplu*

fiind decizia de suspendare a pedepsei emisă de către Procuratura Generală sub nr.19821/3429/90 din 07.03.1990, decizie care din motive necunoscute nu a fost pusă în practică și pe care o anexăm în copie), neurmărind nimic altceva decât înlăturarea erorilor juridice ale regimului comunist. Dar până în prezent nu s-a răspuns pozitiv demersurilor făcute.

Datorită refuzului de a lua în considerație și a soluționa plângerile noastre, în disperare de cauză față de drama pe care o trăia, în timpul unui transfer dintr-un penitenciar în altul, fiul nostru a încercat să evadeze, dar a fost imediat prins și condamnat la încă doi ani închisoare.

Considerăm că fapta fiului nostru, nu este o infracțiune de drept comun, ci o încercare de acțiune armată politică, în scopul instaurării unui regim democratic în România.

Privindu-l acum, după 15 ani de închisoare, ajuns la vârsta de 41 de ani, distrus fizic, dar mai ales moral, constatăm că suntem într-o situație mai mult decât disperată. (De altfel, fiul nostru este la ora actuală deținutul cu cea mai lungă detenție continuă, deci aflat încă în închisoare. Toți ceilalți, de drept comun, chiar dacă au săvârșit crime oribile și chiar dacă au fost arestați mai târziu decât el, au fost între timp eliberați, ori prin amnistie, ori condiționat, ori prin grațiere.)

Ca o ironie a soartei, fiului nostru i se refuză și dreptul de a i se aplica legea penală mai favorabilă, conform art.15, alin.2 din Constituție, al cărei garant, cu onoare, sunteți dumneavoastră, domnule Președinte. Astfel, în urma modificării Codului Penal, art. 209, alin. 3, furtul cu consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi. Nimeni, în România anilor '90, nu ar mai fi condamnat la moarte pentru furt de arme, așa cum a fost condamnat băiatul nostru, pe vremea lui Ceaușescu. Dacă s-ar aplica numai acest articol din Constituție, fără a se mai ține cont de adevăratele motive ale acțiunilor sale, fiul nostru ar trebui imediat eliberat din închisoare.

Domnule Președinte, atât eu cât și soția mea suntem muncitori agricoli, bătrâni și bolnavi. Sprijinul nostru este în acest băiat. Dar el n-are cum să ne ajute. Singura și ultima noastră speranță, cu ajutorul lui Dumnezeu, sunteți dumneavoastră.

Vă rugăm Domnule Președinte să supuneți atenției rugămintea noastră de a acorda grațierea restului de pedeapsă și eliberarea fiului nostru din închisoare.

Data : 07.09.1998

Cu respect și mulțumiri,
Anton și Dănduica Roventiu

DOMNULUI PREȘEDINTE AL ROMÂNIEI